

A pillanat

Az a reggel a széllel született. A magas hullámok zajosan tajtékzottak, majd jégfehéren csapódtak vissza. Erős és játékos volt a tenger, mint egy fiatal csikó. És a gyerekek ujjongva és nevetve rohmozták, hagyták, hogy beterítsék őket a hullámok, kiabálva átszaladtak rajtuk, győzedelmesen bukkantak ki alóluk. Napbarnított háta merültek le, majd emelkedtek ki a habokból. Szülők, nagyszülők, testvérek felügyelték őket, hogy ne menjenek túl messzire, a ragyogóan tiszta levegőben vidám vagy mérges intések visszhangoztak. Egy kislány sírva gyalogolt ki a tengerből, anyja határozottan csengő parancsára.

Három izgatott fiúcska futásnak eredt, hogy aztán fejest ugorjon a habokba, de egy hullám, akár egy óriási pofon, visszalökte őket.

A fehér homokkő falának árnyékában egy férfi ámulatlan és vidáman figyelte őket.

Nem voltak gyerekei. Volt felesége, de az évek teltek, és anélkül, hogy tudták volna az okát, egy nap már úgy kezdtek beszélni a témáról, mint elmúlt dologról, ami többé már nem lehetséges.

A férfi nem volt különösebben elfogult a gyerekekkel szemben: voltak unokahúgai és unokaöccsei, köztük szimpatikusak és utálatosak is. De az aznap reggeli fiatal és bátor delfinek tetszettek neki.

És furcsa gondolatok úszkáltak a fejében, könnyedek és súlyosak, éppen mint a tenger, aki

fegyverszűnetet tettetett, aztán hármás-négyes magas hullámsorozatokban mégis megmutatta magát. Az egyik elért a lábáig, és eláztatta a szandálját.

Ő volt az egyetlen magányos fürdőző a napernyők gombái alatt heverésző párok, családok, törzsek között. De jól érezte magát, mintha ismét fiatal lenne, és annak a napnak minden képkockáját élvezte, ami csak a távoli horizontig kirajzolódott.

Hirtelen az előtte elterülő strandszakaszon egy nő tűnt fel. Karcsú, napbarnított alak, a szél összehorzolta haját. Sietősen lépkedett. Nyugtalanul fürkészte a tengert.

A férfi rögtön rájött, miért.

A nő nem látta a hullámok között a lányát. Szeme nem kapaszkodhatott meg az úszósapkán, a fürdőruha színén, a távoli profilon, azon az egyedi és értékes valamin, ami megnyugtathatta volna szíve aggodalmát.

Aztán egy nevet kiabált, hangosan, egyre hangosabban. Néhány fürdőző közelebb ment, és ő a távolba mutatott.

A tenger ricsaja elnyomta szavait. Csak az a név visszhangzott olykor, világosan és fájdalmasan, és egy sirály panasza válaszolt rá.

Mígnem a nő megállt a strand legfényesebb pontján, kvarckristályok vakító foltjában, és úgy tűnt, mozdulni se, kiabálni se maradt már ereje.

Pontosan abban a pillanatban a férfi valami megmagyarázhatatlant látott.

A hullámok jeges kékje összeolvadt a homok melegével és a nap tűzével, és vakító fényű

övezet született belőle, egy csillag néma kitörése. Ebben a fényes ragyogásban a nő karcsú alakja megtekeredni látszott, aztán kettévált, két ikertestté, amely aztán szétvált és elkülönült egymástól.

Az egyik nő azonnal kelet felé szaladt, a lánya elé, aki akkor mászott ki a vízből. Átölelte, karjaiba zárta és sírt.

Ugyanabban a pillanatban a másik, teljesen ugyanolyan nő az ellenkező irányba futott, a hullámtörőn csoportba gyűlt emberek felé, akik valami fölé hajoltak, és egy idős hölgy a fejéhez emelte a kezét.

Egy másodperccel azelőtt a világ még egy volt. Most semmi sem volt annyira különböző, mint az a két világ, amely ugyanabban a pillanatban született.

A férfi nem bírt megmoccanni, nem értette, hogy egyik irányba kellene-e mennie, rámosolyogni az anyára és megkerült lányára, vagy a másik irányba kellene-e futnia, megnézni, valóban valami rettenetes dolog történt-e.

Egy fényes, magas, kékes hullám csapott ki a tengerből, felágaskodott, mintha folyékony ég ült volna a fejére. A férfi lehunyta a szemét.

Amikor felébredt, már éjszaka volt, és a strand kihalt sivatagnak tűnt.

Nem tudta, a két világ közül melyik létezik még. És hogy a kettő közül melyikben él. És nagyon félt.

Döntetlen

Elegáns étterem, lágy fények, kevés asztal, sok pohár. Zene: aerobik utáni relax. Adagok: minimális. Balett táncosnak tűnő pincérek mogyoróbarna mellényben, fekete csokornyakkendőben. Illat: Chanel és garnéla. Nézzétek azt a párt. A férfi magas, kifinomult, sasorrú, haja diszkréten festve, zakója zsebében lila zsebkendő. A nő magas, kifinomult, orra kicsit kiigazítva, majdnem valódi melle felett mély dekoltázs, combja hosszú, egyszóval még mindig nagyon vonzó. Nem néznek egymásra. A férfi fehér bort kortyol, a pohár aranyszínű fényében témát keres. A nő egy zellerszárat rágcsál, és a légüres térben túsarkúba bujtatott lábacsáját hullámoztatja. A pincér mozdulatlan, arckifejezése egy készséges bokszolóé, tekintete a páron, kész kielégíteni bármilyen kívánságukat. A férfi leteszi a poharat és egymásba fonja ujjait, álla alá támasztja a kezét, és felkészül a beszélgetésre. A nő felaprítja a maradék zellert, játszik a karkötőjével, egyikkel a tizenhatból, és felkészül a hallgatásra.

– Hogy fedezted fel? – kérdezi a férfi.

– A mobilodban.

– Szóval kémkedsz utánam.

– Persze hogy kémkedek. Legalább megtanulod, hogy ne hagyd elől az ágyon.

– És mit találtál?

– Egy üzenetet... Kedves, tegnap igazi bika voltál... felhívtam a számot... és a tehén válaszolt. A Dóri, nézd csak.

– Te mutattad be...

– Disznó vagy. De most nem úszod meg szárazon. Megmondtam, legközelebb elmegyünk az ügyvédhez, vagyonmegosztás, ingatlanelosztás...

– Nem, drágám, nem szabadulsz meg tőlem ilyen könnyen. Én is rajtakaptalak.

Nézik egymást. A pincér mosolyogva letesz az asztalra egy tortaformára sütött tonhalas omlettet tartármártásban. A torta még rezeg. A pincér hátralép, és mozdulatlanul álldogál az összekötözött homárok akváriuma mellett.

– Rajtakaptalak, a laptopodon – mondja a férfi teli szájjal.

– Szóval kémkedsz utánam.

– Persze hogy kémkedek. Legalább megtanulod, hogy ne hagyd bekapcsolva jelszó nélkül. Beléptem a postafiókomba. És megtaláltam Federico levelét.

– Csak tréfált...

– Nem tréfált. Az orgazmusod szótárának tökéletes leírását adta.

– Rendben, akkor döntetlen?

– Akkor döntetlen.

– Hát nem – mondja a nő -, mert ha tényleg ujjat akarsz húzni velem, van még egy titkos meglepetésem. Egy hónapja a kabátodban megtaláltam egy taorminai szálloda számláját. Kétágyas szoba. Felhívtam a nagybátyámat, aki a nyilvántartásoknál dolgozik. Veled együtt a 210-es szobába bejelentkezett egy bizonyos Romina Fanti. Az aranyseggű titkárnőd, gondolom.

– Morbid vagy és modortalan... még a kabátomba is belenézel.

– Igen, és így én nyerek. Kettő-egy. Holnap elmegyünk az ügyvédhez. A cortinai házat akarom,

meg a Cherokee terepjárót, kezdetnek...

Nézik egymást, a remegő tonhaltorta vár.

– Nem nyerhetsz ellenem, drágám. Emlékszel, egy hónapja, amikor a londoni kongresszusra mentem? Nos, a repülőtéren sztrájkoltak, hát hazajöttem, csak nem szóltam neked. Franco autója állt a ház előtt.

– Nem jelent semmit.

– Nagyon halkán nyitottam ki az ajtót, nem vettétek észre, a szőnyegen keféltetek...

– Te szemét... És nem szóltál semmit?

– Nem, eljöttem, és azt gondoltam: ez még jól fog jönni, amikor a megcsalásaimmal akar betenni nekem. És látod, tényleg, most kettő-kettő.

– És hova mentél, miután rajtakaptál?

– Anyámnál aludtam.

Nézik egymást. A torta megolvad és lefolyik.

– Azt hiszed, megfogtál, de én ravaszabb vagyok nálad. Aznap éjjel, amikor Franco elment, hallottam a tévében, hogy sztrájk volt. Felhívtam a londoni szállodádat és nem voltál ott. Akkor telefonáltam a milánói Linate reptérre, a Sheratonba, ismerem a recepcióst, felkapcsolt a szobádba, és egy kedves hang válaszolt, idegen akcentussal. Egy szép brazil szajha, gondolom. Még hogy anyádnál aludtál...

– Hogy jutott eszedbe a Sheraton?

– A következő gép másnap reggel fél nyolckor indult. A reptérhez legközelebbi szállodát választottad, meg a legkényelmesebb kurvát, egyértelmű. Lusta vagy, nőcsábászként is. Három-kettő.

– Nem, édesem. Londonban a kongresszuson ott volt Gilberto is, és mindent elmesélt. Teljesen el volt keseredve...

– Soha nem voltam Gilbertóval.

– De a feleségével, Giovannával igen. És ő csak hajtogatta: a feleségem megcsal, és ami a legrosszabb, az a gyanúm, hogy egy nővel, láttam őket beosonni egy szállodába a Fiera negyedben. Akkor eszembe jutottak a naptejes kezegetések, amiket a nyáron műveltetek, telefonáltam Giovannának és csak annyit mondtam: tudok mindent, ő meg sírva fakadt. Azt mondta: ne szólj semmit Gilbertónak... Szóval, három-három.

– Nem, szívem. Mert ezután Gilbertót te vígasztaltad...

– Nincs bizonyítékom.

– A fodrászom, aki a városi meleg pletykák királya, látott titeket bemenni a Bang Bang különszobájába.

– Nem lehet. Kétezer eurót adtam neki, hogy tartsa a száját.

– Én meg hármat...

– Hogy jöttél rá?

– Megtaláltam a Batman-jelmezedet a szekrényed alján, a síruhád mögé dugva. Telefonáltam Giovannának, ő megtalálta Robinét Gilberto szekrényében...

– Jól van, bassza meg, négy-három neked, de még nincs vége.

– Halljuk, mivel tudsz előállni.

A torta meginog.

– 2002, nyár, az izompacsirta életmentő az üdülőben. Van egy polaroidom.

– Szemét. 2003, tél, megdugtad a szálloda masszőrnőjét. Az meg elmesélte a síoktatónak.

– Tényleg, el is felejtetem, a síoktatód. Öt-öt.

– Menj a picsába, masszórnóból kettő volt, az a lyukas fogú hájas tehén is. Milyen borzalmas ízlésed van.

– Te beszélsz. Két éve az az undorító Grassi előljáró...

– Te akartad, hogy udvaroljam körbe, hogy segítse a szerződésedet.

– Azt mondtam, legyél vele kedves, nem azt, hogy szopd le a kerti ház előtt. A háziorvosa mesélte...

– Rendben. De te meg megkettyintetted a feleségét, azt az összetákolt vén pinát.

– Az is csak a szerződés miatt volt.

– Akkor is ér, hat-hat.

– Hat-hat. Elfelejtetem a lovasoktatódat, azt a csizmás parasztot.

– Nem, drágám. Azt már beleszámoltuk az öt évvel ezelőtti mérlegbe, amelyik kilenc-kilencre végződött. Nem számolhatod bele kétszer. Ne blöffölj, még megvan a lista a gépemen, megnézhetjük.

– Ó, tényleg, a géped. Elfelejtetem, hogy Federico a levelében említi egy barátját is, aki csatlakozott a bulihoz... Szóval hét-hét.

Szembefordulnak. Nézik egymást. A torta olvadtan szétfolyik.

– Oké, döntetlen. Ezúttal megúszta.

A férfi megfogja a nő kezét. Megpróbál lehúzni róla egy smaragdgyűrűt.

– Hülye kurva – sziszegi.

– Mocskos disznó – suttogja a nő.

Kéz a kézben, a torta lefolyik az asztalról, a gyertya fénye megremeg nehéz sóhajuktól.
Mennyire szeretik egymást, gondolja a pincér.

Pál Judit fordításai